

A legmélyebb meggyőződésünk

David Bolton

Our deepest Convictions by David Bolton

<http://christcenteredchristianity.com/2013/02/22/our-deepest-convictions/>

“A legmélyebb meggyőződésünk az Igazságra való pozitív reagálásból kell, hogy származzon és nem a hibákra való negatív reagálásokra, hogy újabb hibákba essünk”

Isten Maga és az Ő örökkévaló célja végtelenül pozitív. Ő a Világosság, az Élet, a Szeretet. Mindaz, ami Ő Maga és mindaz, amit cselekszik és mindaz, amit cselekedni fog a jövőben a felfoghatatlan jóságából és igazságosságából adódóan. Az Ő gondolatai és útjai a dicsőség és a tökéletesség teljességét testesítik meg. Az Ő végtelen tulajdonságainak teljességében a legcsekélyebb hiányosság sincs, vagy olyan, ami romlott vagy negatív lenne.

Egy pusztulásra ítélt környezet vesz körül bennünket; csalódás, közömbösség, szembeszegülés, rombolás, pusztulás és halál. Mindaz, ami körülvesz bennünket, az a negatívumok miatt csökkent értékű. Végső soron minden kudarcra van ítélve, ezért minden rövid időn belül elpusztul. Ezek a hatalmas erők működnek a bukott világunkban. Ez a mindennapi valóság.

Mivel ezek az erők sérülést és pusztítást okoznak bennünk, ezért az emberi természetünk menekülő és szembeszegülő módon reagál és válaszol ezekre. *A negatív hatására mi is negatívvá válunk.* Ahelyett, hogy ez valóban pozitívvá tenne bennünket, részben és túlkompenzált módon reagálva ezekre, egy kiegyensúlyozatlan végtelen folyamatba visz bele és ott tart bennünket. Bezárkózunk a megfáradt felfogásunkba, negatív reagálásunk következtetéseibe és kiegyensúlyozatlan meggyőződésünkbe és sajátunknak tekintjük mindazt, mint Igazságot. Ezek azonban később túlzásokhoz és kiegyensúlyozatlanságokhoz vezetnek, ami egy végtelen folyamatba visz bele bennünket. Ahelyett, hogy *egyenesen* és szilárdan meg tudnánk állni, egy lengő *ingához* válunk hasonlóvá.

Semmi sincs erőteljesebb hatással a mély meggyőződésünk kialakulására, mint ami mélyen érinti az érzelmeinket. Amikor szenvedés, bánat, sérülés, bántalmazás, erőszak és hasonlók jönnek be és halmozódnak fel az életünkben, feldolgozzuk azt érzelmileg, ami tudatos következtetéseket eredményez, és alapvetően ez alakítja az életünket és látásmódunkat. Folyamatosan túlkompenzáljuk a negatív tapasztalatainkat az igazság egyes szempontjainak túlzott felnagyítása által, és ez hiba. Felerősödnek az érzéseink, és emiatt részleges és kiegyensúlyozatlan következtetésekre jutunk. Ez alakít ki bennünk egy olyan mély meggyőződést, ami a legteljesebb értelemben véve ritkán tárgyilagos, holisztikus, teljes vagy kiegyensúlyozott.

Ha ki akarunk lépni ebből a végtelen reagáló folyamatból, akkor egy új kiindulópontot kell megragadni. Ott kell kezdeni, ahol minden pozitív és Igaz megtalálható a maga teljességében és kiegyensúlyozottságában. Ott kell kezdeni, ahol minden proaktív: pozitív, szabad – reakcióktól független - belső meggyőződés szerinti élet, ahol semmi sem reagáló. Kiindulási pontunk maga Isten kell, hogy legyen. *“Isten a világosság és nincs benne semmi sötétség.”* (1 János 1:5) Amikor Őrá nézünk, olyan valakit látunk, aki az IGAZSÁG. Semmit sem lehet hozzátenni vagy elvenni belőle. A tökéletességének teljességében semmi sem agyonhajszolt, félresiklott, beszennyezett vagy romlott. Minden teljes, kiegyensúlyozott, szenny nélküli, és nyugodt. Ez kell, hogy legyen a kiindulópontunk az Igazság kutatásában. *Minden legmagasztosabb elgondolásunk, minden legmélyebb meggyőződésünk és legtávolabbra tekintő következtetésünk Isten és az Ő örökkévaló céljának ebből a tiszta kijelentéséből kell, hogy előjőjön.*

Amikor ez válik kiinduló pontunkká, akkor világos kijelentésre jutunk Valakiről, aki a Világosság, és elkezdjük meglátni, hogy mi van a Világosság szerint. *“...a Te világosságod által látunk világosságot.”* (Zsoltár 36:10) *“... „Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban, igazságban és valóságban van”* (Efézus 5:9) Ezen a ponton a megértésünk a Világosság tükrében pozitív lesz.

Az Igazság, Isten Maga, belőle származik a megismerés és az élet. Ez az, ahol felfedezzük az Igazságot, ami megvéd az emberi negatívizmus és reaktívizmus erős és ravasz szeleitől. Ez az, ahol a legmagasztosabb kijelentéseink és a legmélyebb meggyőzéseink tisztán kiformalódnak.

Nem csupán meg kell látnunk a *“világosságot”* Isten világosságában, hanem képeseknek kell lennünk arra is, hogy meglássuk és megkülönböztessük az Ő világosságánál azt, ami *nem világosság.. “...Krisztus a világosság, aki mindent láthatóvá tesz.”* (Efézus 5:14) *“A világosság a sötétségben fénylik.”* (János 1:5a) Csak az Ő világosságán keresztül vagyunk képesek tisztán és megfelelő módon megkülönböztetni a sötétség minden formáját. A sötétség a szürke különböző árnyalataiban jelenik meg, a feketével bezárólag. De megjelenik hamis világosság ragyogó formájában is. Ha kiindulási pontunk Isten világosságában tiszta és pozitív, akkor a sötétség *minden* formája tisztán és előre látható, ahogyan Isten látja azokat, nem reagáló módon - „kettős negatívizmussal” - reagálva a sötétségre. Ez csak akkor lehetséges, ha a meggyőződésünk - jellegét tekintve - szilárdan megáll, és nem olyan, mint az „inga”. Csak ebben az esetben leszünk képesek tisztán bemutatni az Igazságot és nem a „megvilágosult sötétség” új formáját mutatjuk be reagáló módon.

Ha valóban a „világosság gyermekei” akarunk lenni, akkor messze, mindenek fölé kell emelni a tekintetünket: minden, bennünket körülvevő sötétség és negatív dolog fölé. Félre kell tennünk minden terhet és akadályt, ami földhöz kötöttségben tart minket és kitartóan kell nézni arra a Valakire, aki elérhetetlen dicsőségben trónolva az örökkévalóságban lakik. Engednünk kell, hogy az Ő Világosságának sötétséget romboló tisztasága leszivárogon bennünk mélyre a gyökerekhez, meggyógyítva és helyreállítva minket az Ő tiszta pozitívizmusára.

Itt kell kifermálódnia a legmélyebb meggyőződésünknek, ha teljesen és tisztán meg akarjuk ismerni és élni az IGAZSÁGOT.